

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ο χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι’ Αθήναι.

“Ετος χίλια δακάσσα κι’ έννενηντα...τί καλά!
περισσέυματα και πλούτη μās έπληραν τὰ μαλά.

Τών θρον μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι’ όταν έχω ξευπνάσα — κι’ δποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και’ σ’ τών ‘Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν ‘Ελλάδα δλην — δίχως νάξια κι’ έντροπήν.

Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
για τὰ ξένα θμος μέρη — δεκαπέντε και ‘στό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο άν κρατήσ — ζηνες συνδρομητής,
κι’ όπορος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φάη μαυρο φειδί.
Γράμματα και συνδρομα — άν’ εύθειας προς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

“Εκτι τοῦ ‘Οκτωβρίου
και χαλασμός Κυρίου.

Τρακόσα δώδεκα κρατώ
και τούς Ρωμηούς χειροκροτώ.

**‘Ο Φασουλής με τόν σταυρό και τήν γνωστήν βελλάδα
κάνει μακράν προσφώνησιν ‘στην εξαλλον ‘Ελλάδα.**

Φ.—Πώς μās θωρείς άκνήτη; ποῦ τρέξ’ ή συλλογή σου;
τά φρεστώτα σου όνειρα; ... γιατί σ’ αὐτή τή γή σου
ώσ τώρα δέν ξεφύτρωναν σοφοί Μπαλοματηδες,
όπου μās στέλλ’ ή όψη των τόσας χρυσαίς άχτιδαίς;
γιατί, γιατί ‘στό χεῖλι σου νά μη γλυκοχαράξη
ένα γλυκό χαμόγελο; ... γιατί νά μην σπαράξη
μέσα ‘στό στήθος ή καρδιά και πός τά βλέφαρά σου
πεινι κακή τά ‘μαφιοσ, ποῦ δέρνει τάντερά σου;

έκτύταζαν χαροίμενοι πός σ’ έχει ‘στην καρδιά του ...
Τώρα σέ βλέπει ‘στό χροσά κι’ Αὐτός και τὰ παιδιά του,
και τὸ παιρὸ παποῦται σου τὸ σταρβοπατιμένο
τὸ ερρανε ο’ Θοδορης και τώρα μπαλομενη,
θά στέχη πάντοτε ‘ψηλά κι’ αιώνα θά τίση
νάμνι φορέσ’ άδύκοση σ’ Ανατολή και Δύση.

Τριγύρω οί Τρικουπικοί και οί Μπαλοματηδες
τή λήτρωσ σου χαρεστοῖν με χίλιες διαδ έλιδες,
κι’ ο’ ‘Ηλιος σκάφει και φιλεί τὸ ένδοξό σου χάμα,
όπου τὸ κάνει κλασικό των φορμιών ή βροῦμα
και τών Ρωμηών ή κοροιά ... Θυμάται τήν ήμέρα,
όπου κι’ αὐτήν εφώτισε τή Δύση πέρα πέρα,
τά πρώτα μεγαλειά σου, τόν βόγγο, τόν καυμό σου,
και τὸ σχοῖνι ποῦ ‘πέρασε ο’ κόσμος ‘στό λαμό σου,
ποῦ ‘ξάπλωνε ‘τόν κωφρενέ με ναργιλέ μαροῦττα
και ‘στά γυμνά ποδάρια σου δέν έβραζε παποῦται.
Δέν έληρωμήσες ποτέ τήν Σένη σου ‘Ακρόα
κι’ οῦτε τὸ νέο Βασιληά, ποῦ με χρυση χλαμίδα
τή σάρα σου έσέκαψε τήν καταγυνομένη
και οί Ρωμηοί ‘τό θρόνο του έμπρός γονατισμένοι

Τέσσερα χρόνια ‘πέρασαν σάν νάτανε μιά ‘μέρα ...
για δους τρῶν και πίνουσε φεύγουν γίγκαίς, Μητέρα ..
Πετοῦν ή ώρας άμετραίς ‘στό πέντε Βιλαέτια ...
για ‘μας ‘στό δευτερόλεπτο μου τρώνε τὰ σκελίτια.
Τέσσερα χρόνια ‘πέρασαν κι’ άκόμ’ ανατριχίλα
βαθειά μās βόσκει τήν καρδιά και με λαγάνιον φύλλα
σου πλέκομε ο’ άμοιροι τὸ νέο στεφανό σου
κι’ όνόμεται ‘τόν οθρανό τὸ μοσχολιβανό σου
με λαγανίλας μυρωδιά και με τὸ καρδιοκτύπι
τοῦ κόσμου ποῦ έπεινασε... τί άλλο πια μās λείπει;
Πώς μās θωρείς άκνήτη; ποῦ τρέξ’ ή συλλογή σου;
τάχα θά φάμε πιά φορμι μ’ αὐτή τήν έκλογή σου;

‘Εξύπνησαν άνέλπιστα οί νεκρομένο δουλο
κι’ έκει άπό τὸ Ταίναρον ώς μες ‘στό Κακοσοῦλι
μουγκρίζε γή και θάλασσα... σεισμός... φωτιά... τρομάρα...
έληά και κάλποπύουσο και τήση σαχλαμάρα.

